

Hamdi
Koç
Çocuk Ölümü
Şarkıları

ROMAN

HAMDİ KOÇ
ÇOCUK ÖLÜMÜ
ŞARKILARI

Can Çağdaş

Çocuk Ölümü Şarkıları, Hamdi Koç

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. baskı: Yapı Kredi Yayınları, 1992

Can Yayınları'nda 1. basım: Nisan 2021, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni ve dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Alper Zeki / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-4923-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750749230

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

HAMDİ KOÇ
ÇOCUK ÖLÜMÜ
ŞARKILARI

ROMAN

♥can

Hamdi Koç'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Yalnız Kaldınız, Peyami Bey!, 2017

Çiçeklerin Tanrısı, 2020

Çıplak ve Yalnız, 2020

Melekler Erkek Olur, 2020

İyi Dilekler Ülkesi, 2021

HAMDİ KOÇ, 1963'te Fatsa'da doğdu. İÜ İngiliz Filolojisi'nden mezun oldu. İlk romanı *Çocuk Ölümü Şarkıları* 1992'de yayımlandı. İkinci romanı *Melekler Erkek Olur*'la (2002) Türkiye'nin en çok okunan yazarlarından biri oldu. Bu romanı, *Çiçeklerin Tanrısı* (2003), *İyi Dilekler Ülkesi* (2005), *Bir Eski Kocanın Öğleden Sonrası* (2009), *Çıplak ve Yalnız* (2013) ve *Yalnız Kaldınız, Peyami Bey!* (2017) izledi. *Çıplak ve Yalnız* 2013 Dünya Kitap Yılı'nın Telif Kitabı Ödülü'ne ve 2014 Orhan Kemal Roman Armağanı'na değer görüldü.

*... e piu di mille
ombre mostrommi e nominommi a dito,
ch'amor di nostra vita dipartille.*

Inferno, V

I

oyunun sonlarına doğruydu Başım hafifçe öne düşmüş, gözlerim kısılı, yüzümde buruk bir gülümseme ama gülümseme, son anların azalan neşesi üzerinde düşünceye dalmıştım. Dün gibi hatırlıyorum. Artık hatırlama oyunu oynadığımız için. Solan kuruyan dökülen ufalanıp üflenip giden sümbül yapraklarını anlayışlı bir hüznle düşünen ve artık yorulmaya başlamış biri kadar ilgi çekici ve yakındım, bu anlarda, ölüm kararı vermeye, kimbilir kaçınıcı kez. Ama uzun sürmüyordu. Artık. Çok çok bir düş kadar. Anlar azalıyordu, azalan yakınlıkla. Artan tedirginlikle, ölümün eşğinde. Tehlike! Bırakma zamanı! Sonra kala kala tek bir an kalacaktı, dehşet anı. Önünde, bekleyen, bomboş! bir an. İçinden çıkılması imkansız olacak bir. Yeyip yutacak bir. An. Ne?

Annem. Neyse ki. Tıkırtıları. Onunla oynamaya böyle başladık. Bunlar onun varlığını algılama biçimimdi. Hatta bu algılamam onun varoluş biçimiydi. Zamanlı bir varoluş. Eşyalar arasında annem, eşyalarla ilişki içinde, ta ki tarafımdan algılanana dek: Bir kromatik akor, her hareketi. Sırttım. Salonda, cömertçe yaktığı ışığın altında, kanepeye sereserpe uzanmış elma yiyor ya da cin içiyor ya da uyukluyor olurdu akşamına göre. Bu kez insan sesi de vardı, sanki. Dilin kullanılmadığı bir insan sesi. Daha

çok, çene sarkmış, şiddetle çıkarılan soluğun sesi, o soluğun ses tellerinde çıkardığı ses. Bu yeniliği ilgiyle karşıladım, sırtarak. Acaba, dedim, kendi kendini mi tatmin ediyor? Hem de karnı burnundayken! Çittikçe genişleyen vajinasıyla! Ona her şeyi yakıştırdım. Vazosundaki yapma yabanmetersinlerini düzelten o değil miydi?

Sataşmak hoşuma giderdi. Kaldı ki o akşam öyle kritik bir anda, dönüm noktası olabilecek bir anda çünkü artık her şeyin sonu yaklaşıyordu biliyordum işaretlerden anlıyordum aklıma gelmekle gayet iyi yapmıştı. Bazen oyunuma ara ya da son verince ya da oyunumun daha ileriye gidecek hali kalmayınca, ellerim ekose ropdöşambırımın ceplerinde, ayağımda süet ev ayakkabılarım, bir küçük kont, alaylı alaylı yanına giderdim. Hızla sorduğum belli sayıda şaşırtıcı sorularım vardı. Mesela derdim ki, “Bugün hasılat neydi bakalım, valid’anım?” Zavallı hiç yeterince profesyonel bir oyuncu olamamıştı, belki aklı hep daha ciddi ve hayati şeylerle meşgul olduğu ve oyunlarım ona zamansız ölümü hatırlattığı için. Yine de bir şeyler mırıldanırdı, direnişsiz bakışlarıyla bana bakarak. Bazen sadece ikimizden birinin rüya gördüğünü düşünüyor da olabilirdi. Hasılatı söylemeye yanaşmazdı, her iki açıdan da tedbirli davranıp, önce oyun kışkırtısına sonra da hesap kontrolü ihtimaline karşı çünkü ona daha önce kârın dörtte üçünün bana ait olduğunu söylemiştim çünkü kanunlar böyle diyordu: Ölendeneşine-dörtte-bir, gayet açık. Babam ölmemişti, ama ölmüş gibi yapıyorduk; zaten kendisi de öyle yapıyordu. Ya da, “Fena değil,” derdi çok çok, beceriksizce, tüm rahatsızlığına rağmen konuşmayı keseceğimden korkup. Çünkü ne kadar gevşek de olsa konuşma konuşmadı ve ne kadar tekinsiz de olsa oğluyla konuşmak hizmetçisiyle konuşmaktan ya da hiç konuşmamaktan iyiydi. “İyi, hadi bakalım,” derdim, ellerim çok sevdiğim ropdö-

şambrımın ceplerinde, dudaklarım yarı sırtıma şeklini almış, anlatımını almadan. “Ama iyi bil, gözüm üzerinde,” diye eklerdim, son söz olarak, arkamı dönerken. Odama dönerdim, eğer ihtiyaç görmeye gitmeyeceksem. Ama çoğunlukla gitmezdim; o işi genellikle sabahleyin yapardım, hizmetçinin onu her işe koşar tepe tepe kullanırdık dükkana gitmek için evden çıkmadan önce hazırladığı kahvaltıyı edip, son çayımı içerken yaktığım ilk sigaranın sonlarına doğru. Sigaranın kaka yapmaya ayrı bir katkısı olurdu.

Ama bu sefer önermelerimden bu kadar emin olmakla hata etmiştim. Eminim o an ikimizi de gözleyen tanrılar bana kıs kıs gülmüşlerdir. Çünkü annem az sonra aynı akorlara adımlarının sesini de ekleyerek adımları te-laşlıydı odama geldi. Hep o koca kafasıyla yere nişan almış küçük yeni şey yüzündendi. Tuvalet temizlemekten geliyormuş gibi bir suratı vardı. Kapının içine yaslandı.

— Geliyor galiba, dedi.

Neyi kastettiğini elbette anlamıştım, ama anlamamış gibi yaptım. Nedense içimden bu mevzuyu ciddiye almak gelmiyordu, işaretlere rağmen. En yüksek bakışla-rımla ona baktım, başımı hafifçe çevirip. Bir an aklımda, bakışlarıma uygun, kısa keskin tüm şeytanları kovucu bir sözcük aradım, ama bulamadım. Son zamanlarda ken-dimde tespit ettiğim küçük tehlikeli aksaklıklardan bir başkası. Zaten artık her şey değişiyordu. O bir an kendi-mi zor durumda hissettiğim bir an oldu. Oyun oynamı-yor olabilirdim pekala. Asıl oyun çok önce oynanmıştı, bana karşı, ve sıfıra karşı kaybetmişim, ne saklayayım. Geçişirdim, fazla açık etmeden.

— Kimseyi çağırdığımı hatırlamıyorum, dedim yine de hiç fena değildi. Oyun devam etti, bir hareketle bağ-lanarak. Annem bir an –ah bu ani anlar– gelen her kimse ağzından gelmeye teşebbüs etmiş gibi ince bir çığlıkla

öne büküldü, elleri karnında, yüzünü daha da buruştura-
rak. Onu seyrettim. Birazdan yüzü gevşedi, vücudu da,
soluğu da. Mazohist köle. Bir daha! Bir daha!

— Bana bir taksi çağır, dedi.

— İstersen helikopter çağırayım, dedim. Aslında en
iyisi onu bir sandığa koyup açık denize göndermekti.
Orada istediği kahramanı doğurabilirdi. Duymamış gibi
davrandı. O kadar ki söylemediğime inanabilirdim. Laf
aramızda, söylememiş de olabilirim, ne de olsa her aklı-
nıza geleni söyleyemezsiniz. Uzatmayalım. Onu gerekli
yere gönderene kadar beni rahat bırakmayacaktı.

— Doğuruyorum, dedi.

Kahrolası! “Ölüyorum,” diyemez miydi? Böylece ba-
bamın öcü de alınamaz mıydı? Ama öfke bana yakışmaz.
Ben. Sanki kendimi anlatıyorum. Uzatmayalım. Bana da
geleceğiz, misafirliğe. Önce onu gönderip rahat edelim.
Öfke, dedik. Oradan devam ediyoruz.

Taksi çağırmadım. Hastanenin ambulans servisi daha
güvenliydi, ve ücretsiz, sigorta hastanesi olduğu için. Reh-
berden telefon numarasını bulup bizim adrese müm-
künse bir ambulans istedim. Bu durum ortaya çıkıp da
annemin bir gün kaçınılmaz olarak doğuracağı imkansız
bir gerçek olarak ufkumuzdaki yerini alınca tedbirli dav-
ranıp ona sigortalı olmasını söylemiştim. Sözümü dinle-
mişti. Ama işyerinin sahibi olduğu için sigortalı olamıyor-
du. Bunun üzerine dükkânı benim üstüme yapıp kendi-
ni işçi göstermesini söyledim. Akli yattı. Çok saftı. Bu
benim için her bakımdan başarılı bir manevra olmuştu.
Hem kendimi madden sağlama almış, hem de onu bana
bağımlı yapmıştım.

Uzunca bir süre beklediysek de sonunda ambulans
geldi, azgın mavi ışığı ve düdüğüyle. Pencereden geldikle-
rini görünce hemen onlara atılmadım. Komşular da cama
çıkılmışlardı. Millete rezil oluyorduk. Neyse. Nasılsa za-

manla unutulur, ve bir gün itibarımız iade edilirdi. İade almıyoruz. Sakince yerimde oturup yukarıya gelmelerini, kapıyı birkaç kez çalmalarını bekledim. Bir hastabakıcıyla bir hemşire içeri girdi. Onları salona aldım. Halleri kuşku uyandırıyor. Belki yolda arabayı karanlık bir sokak arasına çekip işi pişirmişlerdi. Bunun üzerine, yüzlerin pembeliği daha yerinde durur, gözler daha o tatlı huzurla ışıldarken, bir yorgunluk kahvesi almazlar mıydı, yanında brandiyle? Hayır. İyi. Zaten pahalı bir ikram olurdu.

— Hasta nerede? dediler. Görevlerine çok bağlı oldukları belliydi. Yan gözle hemşireyi süzdüm. Güçlü kuvvetli hastabakıcının ovduğu eti şimdi kimbilir ne güzel bir pembelikte ve ne çekicidir, dedim. Hâlâ istekli, hâlâ heyecanlı! Şöyle ambulansın kuytu zemininde karşı tarafın rızası alınarak yapılacak ayaküstü bir iki dakikalık bir kaçamak, yakalanma telaşının o benzersiz tadıyla. Hemen hemşireyle kendimi o pozisyonda düşündüm. Tercihen sedyede ağır ve kanamalı bir hasta yatarken onu karanlık nemli soğuk zemine yatırıyor, sabırsızca, ellerim titreyerek beyaz eteğini yukarı sıyrıyor, kara külotunu kararlı bir hareketle aşağı indiriyordum; o bacaklarını belime doluyor ve ter içinde titrerken popomdan aşağı bastırıyor, hasta da can çekişen soluklarıyla tempo tutuyordu. Vay canına! dedim, hayat insana ne imkanlar sunuyor! Şu beğenmediğin hastabakıcıya bak!

— Hasta, dedi hastabakıcı, nerede?

Sertti, tuttuğunu koparan cinsten. Örnek alınabilirdi.

— Ne o, dedim, sıra ona mı geldi?

Üzerime geldi, ya da bana öyle geldi. Geriledim. Ne de olsa lavmana ihtiyacım yoktu, o zaman, sigara bana yetiyordu.

— İçeride, dedim, artık sizin.

Sonra oturma odasının kapısından başını uzatmış bakan hizmetçi Meryem'e döndüm:

— Kızım, beye yolu göster.

Az sonra annemi birer kolundan tutup yarı sürükleyerek dışarı çıkardılar. Çok insancıl oldukları belliydi. Annemin yüzü mosmordu. Duvara yaslanıp onlara yol açtım. Yanımdan geçerlerken annem başını kaldırıp zevkli bir umutsuzlukla bana baktı.

— Sen gelmiyor musun? diye inledi.

— Siz gidin, dedim, ben arkadan yetişirim.

Geçtiler. Erkek çoraplı çaresiz ayakları arkadan sürükleniyordu. Kıçkı kocaman görünüyordu. Paldır küldür merdivenden aşağı indiler. Kapıyı arkalarından kapattım.

Onu aramadım. Ne o gece ne de daha sonra. O da aramadı. Neden, bilmiyorum. Zaman zaman düşünüyorum ve, Belki öldü, diyordum, şehit mertebesine ulaşarak, belki daha doğum olmadı, belki de onu bekleyen aşığıyla kaçtı. Sonra da ekliyordum: Ya da belki arayamadı, bir fırsatını bulup. Arayıp aramaması umurumda değildi. Ama yine de bir haber almak yararlı olurdu, işlerimizi ona göre ayarlardık. Belli sayıda hafif düşünüşten sonra, işlerin sıkıştırması durumunda, onu ölü saymaya karar vererek konuyu kapattım. Meryem'e de kapatması talimatını verdim, dedim ki, "Mecbur kalırsan öldü sayarsın." Rahat etti. Ben de öyle.

Annemsiz günlerin annemli olanlardan bir farkı yoktu. Daha çok gecelerin bir farkı vardı, alışkın olmadığım bir sessizlik, bir hareketsizlik. Sessiz ve hareketsiz Meryem'e annem gibi hareket etmesini, gürültü yapmasını söyledim, aşırıya kaçmadan. Uyanık kız, çok geçmeden annemi aratmaz oldu. Ve çok geçmeden onunla uğraşmaya başladım. Şikayetçi görünmüyordu.

Güne geç başlıyordum, her zaman olduğu gibi, gece erken yatmış olsam da. O sıralar uykuya ayrı bir önem

veriyordum, güzellik ve huzur açısından; hatta o sıralar sık sık kendimi ayın aŐkıyla çevrelenmiŐ Endymion gibi görüyordum. Ama erken sabahta uyanmanın da benim için ayrı bir zevki vardı. Bu lüzumsuz zevke niye kapılmıŐtım bilmiyorum. BaŐucumdaki alar saatin tatlı müziğiyle ayın müziğiyle uyanır gibi uyanmak, bitene kadar yumuŐak uykumun içinden onu dinlemek, bu sırada güne dair birkaç kısa hayal kurup birkaç kısa dilekte bulunmak, sonra bir ara başımı kaldırıp dıŐarıya, eski hayat ağaçlarının bulunduğu arka bahçeye bir göz atmak, hava durumunu almak ve ona göre ne giymem gerekeceğini düŐünmek, sonra kendiliğimden keyifle uyanana kadar yeniden yorgana sarınmak. Saatimi alalı epey olmuştu, son ne zaman dışarı ıktıysam. İthal malıydı, küçük ve kırmızıydı ve sağa (kendi sağına) açılan bir kapağı vardı. Bu kapağın içinde zaman dilimlerine dilimlenmiŐ bir küçük dünya haritası vardı; her dilimin arası bir saatti. Bu dilimleri kullanarak dünyanın herhangi bir yerindeki saati hesaplayabiliyordum, yattığım yerden. Ama bütün hesaplar yanlıŐtı, çünkü saatimin ayarını hiç yapmamıŐtım. Doğru çalıŐıyordu, ama yanlıŐ zamanları göstererek; yani onun herhangi bir anda gösterdiği saat yeryüzünün o bölgesinin o andaki saati değildi, baŐka bir bölgesinin baŐka bir andaki saatiydi ya da yerinde durursa o bölgenin de dünyanın dönüŐü sayesinde er geç uğrayacak olduğu saatti. O dururdu, kendisi açısından. Ama o zaman saat açısından deriz ki, bu süre içinde, yani söz konusu bölgenin, mesela Sicilya'nın, benim ona ayarsız saatimde baktığım saate gelebilmesi için geçmesi gereken ve geçen süre içinde, saat de, yine dünyanın hareketi sayesinde hareket eder ve Sicilya benim baktığım saate geldiğinde aslında saat Sicilya'nın yolculuğu sırasında geçen zaman kadar hareket etmiş olur, Sicilya'dan uzağa. Sicilyalıların kafasını iŐte böyle karıŐtırıyordum.

Aşk ve unutulmuş günleri geliyor bazen de, bir anılar ve düşler demetinin beni kendine bağlayan bir özeti gibi.

İdil günleri geliyor ve unuttuğumu hatırlıyorum. Bir ara sevilmiş ve sevmiş olma haccına katılmış, unutulmuş ve unutulmuş olma cehenneminde beklemiş biri olduğumu görüyor ve sonra kendime, halime bakıp acı acı gülümsüyorum.

Çocuk Ölümü Şarkıları Hamdi Koç'un ilk romanı. Ancak ilk roman-
dan beklenmeyecek bir cesaret ve ustalık sergileyerek içdünyanın
gizli bölmelerini arıyor. Anne-oğul ilişkisine, yaratıcılığın ardın-
daki tekinsiz dinamiklere, yaşamla ölüm arasındaki ince bağa, sır-
rına erilmez müziğe dair bir öykü anlatan bu kısa ama benzersiz
kitap, tıpkı gizemli ve hüzünlü bir fûğ gibi, derinlere işleyip akıl-
dan çıkmıyor.

#anaoğulilişkisi #yaratıcılık #müzik #içdünya #melankoli #aile #hüzün
#beklemek

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [e](#) | [t](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4923-0

9 789750 749230